

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19.

Den 1ste Oktober 1899.

48de Aargang.

Mormonismen i Utah.

Smukke Pennebilleder, tegnede af Hr. Pastor Cornell.

Følgende Beretning om et Besøg i Salt Lake City fandtes i »The Commonwealth«, en Avis publiceret i Fond Du Lac, Wisconsin, og viser denne Præsts Anskuelse, som er en meget anset Mand i den Stat. Der gives ogsaa et smukt Billede af det prægtige Tempel i Salt Lake City saa vel som af Tabernaklet. Skøndt Skriveren har begaaet nogle Fejl i sin Beretning, har han uden Tvivl haft til Hensigt at beskrive Folket, og hvad han saa der, akkurat saaledes, som han fandt dem, uden Hensyn til hvad Folk maatte tænke om hans Uforbeholdenhed:

„Jeg sidder paa Bjærgets „Red Buttes“ Top, mange Tusind Fod ovenfor den jævne Dal, der strækker sig en Snes engelske Mil syd og en tredjendstue Mil Nord og ligesaa mange Mil mod Vest. Ved Foden af dette Bjærg danner Emigration Canyon's Munding ligesom en vid Portal, hvorigennem kolige Vinde fra Wasatch Bjærgene flyde som en mild Søluft ud i den udstrakte Dal. Dette er i Sandhed historisk Grund — saa fuld af de levendes Historie, at disses og de hedengangnes ere uadskillelig sammenknyttede med Hensyn til enten Tider, Begivenheder eller Personer. Alt, hvad der nogensinde har tildraget sig her, synes at være en Part af hvad, der nu er og sker.

Under „Mormonismens“ magiske Indflydelse synes man i Skuet fra Spidsen af dette store ældgamle Bjærg at se Brigham Young og Pionererne endnu at være aktive Personligheder i de daglige Begivenheder af denne verdensberømte Dal. Som jeg her sidder paa Red Buttes Tinde, falder Skyggen af min opløste højre Haand netop ned paa det Sted, hvor Brigham Young og Pionererne kom ud fra Bjærgenes mange snævre Pas og farefulde Kløftveje, og trak mod Enden af deres møjsommelige Vandring fra Nauvoo til den store Salt Lake Dal. Der staa de paa den lidt mod Søen hældende Slette — et hundrede og tre

og fyrrethve Mænd, 3 Kvinder og 2 Børn, i Juli Maaned 1847. Medenfor ligger Dalen udstrakt, hvilkken det falder til deres Skæbne at bebo — hvor de nu skulde begynde paa at bygge sig nye Hjem, der af deres Trossfæller skulde stadigt forøges, indtil de skulde udgøre et af de største og kraftigste Religionspartier i Amerika, og som skulde være i Stand til at styre det politiske, sociale, økonomiske, religiøse saa vel som Optragelses-Anstalterne i en af Vestens rigeste Stater.

Det er vanskeligt at tænke sig for sandt, hvad mine Øjne her beskue. Men for lidt mere end et halvt Aarhundrede tilbage, var denne Dal ikke andet end et Bildnis af Bildsalvie, Sumpe og store Strækninger indeholdende stærke Ludsalte. Vilde Dyr af mange forskellige Slags fandt sig endog i denne Dal et upassende og ubehageligt Opholdssted, paa Grund af Landets grumme Ufrugtbarhed. Men nu, som jeg er i Færd med at skrive, kaster den neddalende Sol sine blide Straaler henover Vandfladen af den verdensberømte Sø — den Store Salt Sø (eller Amerikas Døde Hav). Længere mod Øst bader sig nu i Solens rødmende Skær Mormonernes beundringsværdige Tempel, og opflammer den gyldne Figur af Engelen Moroni, der staar paa den højeste Minarets Spids, saa at den nu mere ser ud som en Engelen nedfarende fra Himlen, end et Religionsbærmeris krystalliserede Genius.

Dette Mormonernes Tempel er maaske mere mærkeligt, sjældent og smukt i sin arkitektoniske Struktur end nogen anden Bygning i Amerika. Dette er ikke alt; det er paa samme Tid en Helligdom for det mærkeligste — det mest elskede og det mest forhadte Religionsfælleskab, der nogeninde har søgt Anerkendelse af Amerikas lovgivende Magt. Indenfor dette hemmeligssfulde Tempels hellige Hegn hverken er eller bliver det nogen fremmed tilladt at komme, og ingen Mormon har nogeninde betraadt eller vil tillades at betræde dets hellige Gulv, medmindre hans hvide Liv i Tro og Praksis naaer en vis Højdegrad paa den mormoniske Maalestok.

Fyrrethve lange Aar tog det Mormonernes Hænder at bygge Templet, udhugget som det er af Utahs faste Iysgraa Granitklipper. Ingen har kunnet beregne, hvad denne mærkværdige Bygning har kostet. Det nærmeste en fremmed kan komme Bygningen er, at komme ind i Tempelgaarden, hvilket man let faar Tilladelse til, og der kan man beskue dets hvide Mure. Jeg skal ikke paatage mig at beskrive Templet, som jeg ser og betragter det, men henviser til de mange skrevne Beretninger og Billeder, man finder i al af Mormoner og Jernbaneselskaber udsprede Literatur henhørende til denne Del af Utah Staten.

Ved Templet, nogle faa Alen mod Vest, staar det berømte Mormonetabernakkel. Jeg fik Lejlighed til at overvære Gudstjenesten i dette Tabernakkel om Søndagen ved den halvaarlige Konference, og der saa jeg Mormonismen som et Hele. Jeg havde Lejlighed til at lytte til Taler

af de største levende Mænd, Mormonismen har, saasom Franklin D. Richards, Kirkens Historiefriber; George D. Cannon, Præsident; Joseph F. Smith, Præsident, og Brodersøn af Kirkens Grundlægger; Præsident Lorenzo Snow, Mormonismens nuværende Hoved; og Brigham Young jun. Denne Artikels Begrænsning tillader ikke nogen udførlig Beskrivelse af disse Mænds Karaktertræk, men der er Plads nok for at sige, at i hvad der angaar Dannelse, Aandsevne og Fortrinlighed, ere kun faa, eller maaske ingen af dem, som bo iblandt Mormonerne, deres Ligemænd.

Jeg mødtes med disse Kirkens Embedsmænd i Mormonismens gamle „Tronsal“, en lille Bygning, der forbinder „Bibubehuset“ med „Løvehuset“, hvilke udgjorde Præsident Brigham Youngs Hjem. Der er altid en modbydelig Følelse i den fremmedes Bryst, naar han for første Gang kommer i nær Berøring med en Mormon. Jeg havde truffet Mormoner før, men nu skulde jeg træffe sammen med Mormonismens store Hoved, Kirkens Profet, Seer og Aabenbarer, Præsident Lorenzo Snow.

Med et Unbefalingsbrev til ham fra en venlig Mormonældste fik jeg Mod nok og virkelig udholdt den Prøvelse, at træde over Dørtærskelen mellem den ydre Sal og den indre Helligdom hos Mormonkirkens højeste Embedsmand, uden at bevime. Jeg blev af hans høflige og velerfarne Sekretær ført ind i hans høje Nærhed og fandt mig selv i Gaandtryk med en af de behageligste og elskværdigste Mænd, jeg nogeninde har truffet — en Mand, som formaar paa en forunderlig Maade straks at bortdrive enhver Følelse af Undseelighed — en Mester i Konversationskunsten med en sjælden Aandsevne, ved hvilken han formaar at fylde sin Gæst med en Følelse af, at man er velkommen i hans Hus.

Præsident Snow er en dannet Mand af Hjærte, Sjæl og Sind. Hans Talemaade er udmærket, diplomatisk, venlig og skolestift. Hans Væsen viser Skolens fine Dannelse. Hans Aandspræg er saa blidt som et Barns. Man præsenteres til ham. Man finder Behag i ham. Man samtaler med ham og holder af ham. Hvis Besøget forlænges, kommer man til at elske ham; og dog er han en „Mormon“! Sandelig, hvis Mormonismen skulde kunne gøre en Mand som Præsident Snow grov og dyrt, vilde den have meget Besvær dermed. Om Mormonismen har været den virkende Kraft, der har givet Verden en Mand med en saa ydmyg Aand, med et saa selvbeherstet Sind og uddannet Intelligents, som han besidder, maa der sandelig være meget godt ved Mormonismen alligevel.

Midt i vor Samtale træder en ærværdig Mand, af kort, men stærk Legemsbygning, rødnuget, med funklende sorte Øjne og kvik Bevægelse af Lemmerne, ind i Værelset, og aldeles forandrer saavel hele Konversationens Retning, som ogsaa hele den aandelige Atmosfære. Denne er George D. Cannon, Eks-Senator i de Forenede Staters Kongres. Han

er en Forretningsmand i Bund og Grund, fra Top til Taa. Der er intet i Forretningslivet, som han ikke er skiftet til. Han er en Mand, som har den ejendommelige Egenskab ved sig, der nøder alting til sit Maal. Jeg hørte ham tale. Det var et mægtigt Forsvar for Mormonismen — en nøjagtig beskrevet Gentagelse af Mormonernes Historie.

Joseph F. Smith og Brigham Young, begge have deres Skrivepulte i samme Bærelse som Præsident Lorenzo Snow. Disse ere to mægtige Mænd iblandt Mormonerne og i Utah-Staten. Disse fire sidstnævnte Mænd ere dem, som styre Mormonernes Velstands-Streb. Naar de nu se ud af deres Kontorvindue, hvilken Forvandling er der ikke sket for deres Øjne i de sidste halvhundrede Aar! Alle disse Mænd, med Undtagelse af Brigham Young jun., ankom til denne Dal samtidig med Præsident Brigham Young. De have staaet i Forbindelse med Kirkens Interessjer fra Nauvoo-Stadens tidligste Anlæggelse. De have gennemgaaet de frygtelige Forfølgelser, Kirken har set, og have deltaget ens i dens Lykke og Ulykke. Omkring dem høres nu den store trivelige Stads Surren af Færdsel og Forretningsliv af enhver Slags. Gennem dens Gader, der allerede synes gamle, kan ses Mormonemigranter med Tog eller Vogne paa deres Vej til en eller anden Nybygd syd eller nord, hvor der findes Lejlighed til at bygge sig nye Hjem, vogtede og beskyttede ved Kirkens almindelige Interessjer og Sympathi. Gennem dette Folks Haller, deres Gader, deres Bygninger, og omkring deres Hjem er Turisten uafsladelig paa Spor efter nye Sevärdigheder.

Salt Lake City er i Dag den mest forunderlige Stad i Amerika. Den frembyder flere af de levende Tiltrækkninger for Turisten og den lystrejsende end nogen anden Stad paa Fastlandet. Folk fra alle Verdensdele besøge den for at se Mormonerne, som de leve i deres Hjem. Det synes utroligt, at en Religion saasom Mormonismen er, kunde have vundet noget betydeligt Antal Tilhængere; men naar vi se for vore Øjne, hvad selve Religionen har frembragt, nødsages vi til at anerkende dens Krav paa Succes. Fra den Dag, da Kirken blev organiseret, i April Maaned 1830, indtil den Dag, vi nu oplever, har ingen Kirke været saa trivelig, saa selvopofrende i sin Missionsvirksomhed, og intet Kirkesamfund i Amerika har haft en lignende Succes. Succes! Forundres Læseren over, at jeg bruger dette Udtryk i Forbindelse med Mormonismen? Er det Methodistene, eller presbyterianske, Baptisters eller Katolikkers Øjne, som nu følger disse Linier? Og gør det eder ondt, eller forundrer det eder, at jeg siger, at Mormonismen har været mere heldig end noget andet af vore kristelige Samfund? I hvorledes denne min Udtalelse maa gøre Indtryk paa eder, er det alligevel sandt. For at stadfæste, hvad jeg har sagt, gengiver jeg her et Udtog af Chicago Sunday Tribune, dateret den 23de April 1899:

„Saa stille udfører Mormonkirken sit Propagandarbejde, at kun saa er

bekendt med dens Magt eller dens overmaade stærke Tilvækst i de sidste faa Aar. Folketællingen i Aaret 1890 beretter, at der var 1058 Mormonmedlemmer i Nebraska, 1106 i Kansas, 1336 i Wyoming, 1396 i Californien, 1540 i Michigan, 1762 i Colorado, 5303 i Iowa, 6500 i Arizona, 14,972 i Idaho. I Utah udgøre Mormonerne 3 Femtedele af hele Befolkningen som dengang var 280,000

I 1897 — det sidste Aar for hvilket vi have Mormonernes Statistik, — vandt Independenternes Kirker cirka 12,600, Presbyterianerne cirka 17,000, Methodisterne cirka 19,700, og Mormonernes Kirke 63,000. Med et Medlemsantal af ikke mere end Femtededelen af de tre andre nævnte Kirkesamfund, vandt Mormontirken cirka 13,000 flere Tilhængere, end alle de andre tilsammen. Som Grund til denne mærkelige Tilvækst tillægges den Omstændighed, at Mormonerne have cirka 1700 Missionærer udsprede i Verden, der gaar fra Hus til Hus og oplyse Propaganda.

Disse Missionærer have omvandret næsten alle de nordvestlige, østlige, vestlige og sydlige Stater. I Mormontirkens aarlige Konferenc i Salt Lake City i April 1898 blev der sagt, at disse Missionærer havde i Aaret 1897 vundet mere end 63,000 nye Tilhængere. Som Følge af dette Arbejde har Mormontirken Menigheder og stærke Hovedkvarterer i mange Stæder i Østen og Syden. I Chicago er der en Kirke paa North Avenue. For mindre end 2 Uger siden berettes i Aviser, at Mormonældsterne besøge fra Dør til Dør i Freeport, Illinois.

Maaden, hvorpaa disse Missionærer arbejde, er ganske interessant. „Naar de ere færdige til at begynde Arbejdet i et Nabolag,“ siger Pastor William H. Campbell, der har været i Utah i tolv Aar, „følge de en vis forud lagt Plan, efter hvilken de systematisk gaa fra Dør til Dør med det Formaal at besøge hvert Sted mindst 3 Gange med korte Mellemrum af nogle Dage, efterhjem Omstændighederne skulde indgive, og beroende meget paa den Grad enten af Interesse eller Uimodtagelighed, der bliver dem udvist ved deres Besøg.“

Det foregaaende er i sig selv nok til at opvække en Følelse af Over og Udover i enhver Katolsk eller Protestants Bryst. Vi ere bragte til at eftertænke, hvad alt dette skal blive til? Dersom Mormonerne skulde besvare dette Spørgsmaal, vilde de sige: „Alting maa komme ind under Mormonismen“. Det er deres Tro saavel som deres Haab, og til disse to lægge de deres forenede Stræben efter at indtage enhver anden Form af Kristendom i denne Verdensdel og gøre dem til sine egne. Om vi spørge, hvor længe det vil tage dem at fuldbyrde dette, kan jeg nærmest svare, at denne forholdsvis Tilvækst over alle de protestantiske og katolske Kirkers vil, inden et Hundrede Aar til, gøre alle disse til een stor Mormon-Dej. Dette vil nok synes umuligt, men vil De behage at forklare mig, hvorledes Mormonismen, med sin Evne til paa et Aar at

forstaafe sig 13,000 flere Tilhængere end de tre mægtigste Kirkesamfund tilsammen, kan forfølge i Enden at opsluge hele den protestantiske faabel som den katolske Kirke? De siger, det kan aldrig ske! Men, min kære Læser, de ovenangivne Tal betegne Virkeligheder, og disse ere, at Mormonismen løber bort fra alle andre religiøse Samfund i dette Land (Amerika), og hvis den vedbliver dermed, er der intet andet i Vente for den, end at en universal Sejr vil sluttelig krone dens Bestræbelser. Hvad kan der gøres for at stanse denne Strøm af Tilvækst til Mormonkirken? Gud alene kender det; ingen Præst eller Statsmand ved det.

Tale af Præsident Lorenzo Snow,

ved Konferencens Begyndelse i Salt Lake City den 6te April 1899.

Brødre, Søstre og Venner! I det jeg bestuer saa mange Sidste-Dages Hellige her i denne Morgenstund, vender jeg i Tanken tilbage til mange af de Tildragelser, vi have overlevet. For tredsindstyve Aar siden blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret. Hvor mange forunderlige Ting have vi ikke set, og hvilket overordentligt stort Arbejde er der ikke bleven udført af de Hellige siden Kirkens Organisation! Profeter og Uldster have lidt Martyrdsøden i Forsvar af det store Værk, Gud har oprettet for sine Børns Frelse, Ophøjelse og Saliggørelse.

Denne er en yndig Morgen. Hele Naturen synes at smile til os. Jeg vilde gerne spørge mine Brødre og Søstre, hvorledes I befinde eder? Have I en Glædesfølelse i eders Hjerter, og ere I lykkelige? Med Hensyn til hvad der er bleven udført, føle vi os takskyldige til vor himmelske Fader? Tænk paa de Forsølgelser, de Hellige har maattet gennemgaa, og de mange Opofrelser, vi have gjort fra Tid til anden, og dog ere vi her i Dag omgibne af Livets Bekvemmeligheder. Hvad have vi da i Vente i Fremtiden? Om nogle faa Aar ville vi, ihvad vi her monne have erfaret, staa i vor himmelske Faders Nærværelse i det tilkommende Liv, efter at have fuldbåret hans Hensigt med os her paa Jorden, og efter mange Opofrelser for at efterkomme alt, hvad Herren har fordret af os her fra Tid til anden; og da skulle vi skue tilbage med Glæde og Tilfredshed. Hvor glade vi burde være under vore nuværende Omstændigheder, i Betragtning af hvad, der er bleven udført, siden vi annammede Evangeliet, og hvorledes vi ere blevne bevarede, medens mange paa enhver Side ere hensunkne i en Tilstand af Apathi. I Betragtning af det forbigangne og de herlige Udsigter for Fremtiden burde vore Hjerter fyldes med Glæde og Taknemmelighed til Gud, vor himmelske Fader.

Vi ønske nu at have en god Konference, og dette ville vi forholdsvis

efter vor Tro og Ønske opnaa, og naar Brødrene tale til os fra Tid til anden, ville vi erholde det, som vil være af største Bigtighed for os. Det er ikke altid den lange Tale, der giver de Hellige det, som er dem mest gavnligt; men af de forskellige Taler, vi lytte til, ville vi muligvis drage Ideer, eller et og andet Princip vil opklares for vor Forstand, der senere hen vil komme os til Gode. Vore Betsignelser og vor Ønske i det forbigangne har været i Forhold til vore Bestræbelser og Udvølsen af vor Tro. Naar vi betragte, hvad Herren har gjort for os i det forbigangne, vore Omgivelser i Dag, og Udsigterne for Fremtiden, hvor velsignet er vi da ikke som et Folk! Jeg har sommetider tænkt, at en af de Dyder, de Sidste-Dages Hellige mest skulde udvise, er Taknemmelighed til vor himmelske Fader for det, som han har skænket os, og for at han har ledet os frem paa vor Vej. Muligvis har denne Vandring paa hans Vej ikke altid været den behageligste, man kunde ønske sig, men vi have maaske senere erfaret, at de Genvordigheder, som saaledes have mødt os, have været os til største Gavn. Vi burde altid være tilfreds med de Omstændigheder vi ere underkastede, og med hvad Herren fordrer af os.

Brødre og Søstre, i Jesu Navn velsigner jeg eder i denne Morgen. Fader os nu være trofaste og holde Guds Befalinger. Fader os aldrig skilles fra vore Forhaabninger om Fremtiden. Fader dem staa klare for vort Øje ved Dag og ved Nat; og om vi ville gøre dette, vil jeg foreskifte eder om, at vor Tilbækst Dag for Dag, og Aar for Aar vil blive forbausende. Vi kunne nu skue tilbage og se, at vi have gjort stor Fremgang. Vi have ikke staaet stille, men vi have skredet fremad og stadigt vokset. Barnet vokser stadigt opad til Mandsmodenhed, men han kan ikke vise, naar denne Vækst skete. Han aner ikke, at han vokser til, men ved at iagttage Sundhedsreglerne og være forsigtig i enhver Henseende, naaer han omsider Mandsalderen. Saaledes er det med os som Sidste-Dages Hellige. Vi vokse og tage til. Vi fornemme det ikke med det samme, men efter eet eller flere Aars Forløb, finde vi, at vi ere, saa at sige, langt oppe ad Bakken og nærme os Bjærgets Top. Vi føle, at vi have Tro paa Herren; at hans Styrelse er altid til vort Gavn; at vi staa i Forbindelse med ham; at han i Virkelighed er vor Fader og leder os paa vor Livs Vandring.

Vi burde have en stærk Attraa efter at gøre andre godt, og ikke bryde os saa meget om os selv. Det gode skal nok komme til os, om vi tragte efter at gøre andre godt, og drage dem nærmere til Gud. Vi ere sendte her til Verden for at gøre godt mod andre, og om vi gøre dette, gavne vi os selv. Dette burde vi altid erindre; Manden med Hensyn til sin Hustru, og Hustruen med Hensyn til sin Mand. Børn skulde gøre Forældrene godt, og Forældrene deres Børn. Der er altid Lejlighed til at gøre godt mod hverandre. Naar I befinde eder ilde tilmode, da ser eder

lidt omkring og find nogen, som er i daarligere Omstændigheder end I selv ere, og spørg dem, hvad de fattes, og derpaa afhjælp deres Mangler efter den bedste Gyn og Visdom, Herren har skænket eder. I ville snart kunne se og føle, at eders Belysning er vegen bort, og I ere lettede i Sindet; Guds Aand vil hvile paa eder, og alting vil synes lyst og klart.

Brødre og Søstre, Gud velsigne eder. Lader os nu have en god Konference; og for at kunne dette, lader os have en ydmyg Aand og Bøn i Hjertet, i Særdeleshed naar Uldsterne staa op her for at tale til eder. Amen.

Den 1ste Oktober 1899.

Den Helligaands Virkninger.

Uden Haab om det tilkommende maa Livets Vandring være skrækkelig at gennemgaa — naar man intet ser, uden det som kendes af det naturlige eller ydre Dje; intet kender uden verdslige Forlystelser; stedsse imødegaaar denne Verdens Genvordigheder uden at se nogen Forløsning uden selve Døden med al sin Rædsel og Sorg, uden det mindste Lysglimt fra det tætte Mørke, man ser hinsides Graven. Denne Tilstand er ikke Menneskets naturlige Tilstand, men er paaført ved hans egen Ubøjelighed mod de Betingelser, hvorpaa Lys, Tro og Haab kunne erholdes. Lys er kommet til Verden, men Verden fornemmer det ikke paa Grund af Folkets ubøjelige Villie og Forsæt til at lukke Øjnene, naar de vendes i Retningen af dette Lys.

Ligesom Lampens Skin oplyser et Værelse; som det elektriske Lys vil opklare synlige Genstande i lang Afstand; som Solen oplyser vor Klode og andre, saaledes er der et endnu kraftigere Lys — et Lys, som gennemtrænger Menneskets Aand og opklarer for ham det nærværende Liv, og tillige udfolder Fortilværelsen, og kaster sine skarpe Straaler langt ind i Fremtiden — hinsides Graven. Dette Lys har sit Udspring i Op-havet til alt Lys, den evige almægtige Fader, og bliver hans Børn meddelt paa Betingelse af at efterleve visse af ham givne Love. Alle Velsignelser, baade timelige og aandelige kunne kun opnaas ved Efterlevelse af de Love, hvorpaa de betinges. For at faa Nytte af Elektriciteten, maa man nødvendigvis rette sig nøjagtigt efter de Love, denne Videnskab foreskriver, og det samme er Tilfældet med alle de mekaniske Kræfter, og den mindste Afvigelse fra dem vil affære det forønskede Formeraals Opnaaelse. Saaledes er det ogsaa med det himmelske; Lovene maa af Nødvendighed nøjagtigt efterkommes for at kunne opnaa de forønskede Velsignelser.

Betingelserne, hvorpaa den Helligaands underfulde Gave kan erholdes, blev forklaret for Jøderne paa Pinsefestens Dag af Apostelen Petrus. Efter at de vare blevne overbeviste om, at Jesus virkelig var den lovede Forløser, røstes de i deres Hjærter og udbød: „I Mænd, Brødre, hvad skulde vi gøre?“ Svaret lød: „Omvender eder, og hver af eder, lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulde faa den Helligaands Gave. Dette er et forunderligt Løfte, og er af uburderlig Pris for enhver. Den Helligaand er „en kostelig Perle“, for hvilken man fordelagtigt kan stille sig fra al sin verdslige Formue.

1) Den Helligaand er en Trøster, der fylder Hjertet med Glæde til Belønning for alle de Opoffelser, der gøres i Herrens Tjeneste. Dens behagelige Indflydelse læger det saarede Hjerte, borttørre Sorgens Taarer og giver Mod og Trøst til at udholde med Taalmodighed alt, hvad der betynger Menneskene her i Livet. Apostlen siger: „Men Mandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Vangmodighed, Mildhed, Godhed, Tro, Sagtmodighed, Afholdenhed. Mod saadanne er Loven ikke.“

2) Den er et Vidne. Frelseren sagde: „Men naar den Talsmand kommer, hvilken jeg skal sende eder fra Faderen, — den Sandheds Mand, som udgaar fra Faderen, — han skal vidne om mig.“ Af Paulus lære vi, at „den samme Mand vidner med vor Mand, at vi ere Guds Børn.“

3) Den er en Lærer. „Han skal lære eder alle Ting, og minde eder om alle Ting, som jeg haver sagt eder.“ Og atter: „Den skal lede eder i al Sandhed.“ Apostlen Johannes siger ligeledes: „Og den Salvelse, som I annammede af ham, bliver i eder, og I have ikke behov, at nogen skal lære eder; men ligesom denne Salvelse lærer eder alt, og er sand og ingenlunde Løgn, saa bliver i ham, som den haver lært eder.“

4) Den er en Tilfiger. „Den Helligaand skal lære eder i den samme Time, hvad I bør sige;“ og den skal „minde eder om alle Ting, som jeg haver sagt eder.“

5) Som en Vejleder er den Helligaand uundværlig. Frelseren sagde: „Men naar han, den Sandheds Mand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed.“ At den er absolut nødvendig for Menneskenes Frelse, ses tydeligt af Frelserens Ord til Nikodemus: „Uden nogen bliver født af Vand og Mand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“

6) Den er en Aabenbarer af tilkommende Begivenheder og af Guds Hemmeligheder, hvilket bevidnes af Jesu Løfte, at „hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting, skal han forkynde eder. Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit, og forkynde eder.“

7) Den Helligaand er en Kraft, thi Frelseren sagde til Apostlene: „Men I skulde annamme den Helligaands Kraft, som skal komme over eder; og I skulde være mine Vidner o. s. v. Troen kommer formedelst

den Helligaand, og formedelst Troen bleve alle de underfulde Mirakler udførte, hvorom den hellige Skrift beretter.

Formedelst denne Kraft blev Verden skabt, blev Enos og hans Folk tagen op fra Jorden, blev Noe frelst fra Syndfloden, bleve Israels Børn udfriede af Trældom, kaldt Jerichos Mure ned, blev Daniels Venner frelst fra Ilden, Daniel fra Løvernes Gab, og Fængelsdøre opladte for Guds Tjeneres Udfrielse. Den er Universets Lys og Liv, og uden den vilde denne Jord være øde og tom. Den er Kraften, der opliver Rærnen, maler Blomsten, giver Smag til Frugten, forarsager den umærkelige Uddunstning af Damp, og fører dem langt fra Havet til at væde Jorden og frembringe Liv alle Begne. Den er det virkende Princip i det herlige Sollys, og oplyser ligeledes Menneskets Sjæl. Lyngdekraften, Elektriciteten, Magnetismen, Gassstoffets Udvidelseskraft og alle andre synlige Fænomener ere kun forskellige Tilkendegivelser af den samme Kraft, der udgaar fra Guds Aand. De Opdagelser Mænd have gjort i alle disse forskellige Retninger ere Virkningerne af det „Lys, der oplyser hvert Menneske, som kommer til Verden.“ Dog ville mange ikke indrømme dette Lys, men tage sig selv al Gien i disse Ting.

Efter som disse Kræfter kun kunne behandles ved at rette sig nøjagtigt efter de Love, der styre deres forskellige Tilkendegivelser, saaledes kunne ogsaa de højere Kræfter af denne Aand, der i Skriften kaldes den Helligaand, benyttes af dem, som have beredet deres Hjerter for den, ved at tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus; og som have i al Oprigtighed omvendt sig fra sine Synder og faaet dem forladne, ved at være bleven begravne med Kristus ved Daaben, og opstaaede til et nyt Liv, hvorved de have forskaffet sig Kristi forsonende Blods fulde Kraft; og da bliver den dem meddelt af een, som er bemyndiget dertil af Jesu Kristus. Hvis Modtageren da vil følge dens Tilskyndelser, vil den vejlede ham til al Sandhed og stifte ham for en Plads i Guds celestiale Rige.

A. W.

Konferencen i Stockholm.

I Følge Forudbestemmelse afholdt de Sidste-Dages Hellige den anden og tredie September deres sædvanlige halvårlige Konferencemøder, hvortil 27 Uldster fra Zion vare tilstede, nemlig: Misjionspræsident Andreas Peterson, Konferencpræsident P. J. Sandberg, S. W. Hall, A. G. Ericson, J. E. Groberg, M. Jpjon, M. Ericson, A. E. Pearson, C. E. Garff, D. N. Åkerlind, A. Bergen, A. Anderson, J. A. Blomqvist, J. H. Carlin, C. A. Ericson, A. M. Anderson, D. Blomqvist, John Johnson, Emil Ericson, E. M. Edvalsen, N. Monson, A. Capson, C. J. E. Bowman,

J. H. Anderson, C. D. Ahlström, A. Holmgren, J. P. Lofgren og A. Moberg, samt en Broder Edgren fra Göteborgs Konference.

Det 1ste Møde begyndte Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn. Præsident Sandberg bød de forsamlede velkommen og takkede dem, som havde været behjælpelig med at dekorere Salen. Flere af de tilstedeværende gaves Lejlighed til at tale, og disse gav kraftige Vidnesbyrd om det Værks Sandhed og Guddommelighed, for hvilket de virke i dette Land. Mødet afsluttedes med Sang og Takfigelse.

Søndag Morgen Kl. 10 begyndtes det 2det Møde paa sædvanlig Maade med Sang og Bøn. Eldste C. C. Garff benyttede en Del af Tiden med at tale angaaende Evangeliets Gengivelse og Daabens Nødvendighed til Frelse. Præsident Andreas Peterson foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter, samt den europæiske Missions Præsidentkab til at opholdes i de Helliges Tro og Bønner. Der foresloges som Præsident over den skandinaviske Mission, Andreas Peterson, og som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“ Frederik Christensen, og for »Nordstjärnan« H. F. Fernström; ligeledes P. J. Sandberg som Præsident over Stockholms Konference og Forstander over Stockholms Ören, og hvert af disse Forslag blev enstemmigt vedtaget. Præsident Peterson paamindeede derpaa de Hellige om, at de altid burde leve saaledes, at Hushvaleren, den Helligaand, altid kunde ledsage dem paa deres Livs Bane; han omhandlede ligeledes Visdomsordets og Tiendelovens Principper samt de Betsignelser, der opnaas ved Lydighed mod disse Befalinger. Derefter sluttedes Mødet igen med Sang og Takfigelse.

Det 3die Møde begyndtes om Eftermiddagen Kl. 2 med Sang af Koret, hvorefter Bøn, og atter en Salme. Præsident Peterson holdt en Tale, hvori han viste, at vi burde være beredvillige til at adlyde Herrens Bud og Love, hvorved vi ogsaa vilde opnaa Ophøjelse og evigt Liv; han paaviste at Evangeliet havde været borttaget fra Jorden i lange Tider, men var nu gengivet i denne Tid og Slægt gennem Guds Profet og Aabenbarer Joseph Smith. Koret sang „Zions Freløsning“, en Korsang, hvorefter Mødet sluttedes med Takfigelse.

Kl. 6 Søndag Aften begyndte det 4de Møde som de andre med Sang og Bøn. Konferencepræsident Sandberg talte til Forsamlingen om det eneste sande og frelsende Evangelium, og sammenlignede det med den moderne Kristendoms Lærdomme og Handlemaade; ved disse Fremstillinger vil enhver eftertænkende Sjæl kunne se Kristendommens frygtelige Afvigelser fra den sande Tro og Lære. Han omhandlede Kristi Mission og den rette Daabs Nødvendighed. Eldste A. M. Anderson talte om Bønnens Kraft. Præsident Sandberg takkede Koret for deres behagelige Sang, og ligeledes takkede alle, som havde bidraget til at gøre Konferencen behagelig i enhver Henseende, og ønskede, at Guds Betsignelse

maatte hvile paa alle de tilstedebærende. Sang og Taksigelse sluttede Mødet.

Et Præstedømmemøde blev holdt Mandag Formiddag, hvori Rapporter fra de forskellige Grene blev givne af Forstanderne og deres Medhjælpere, og viste, at Værket havde Fremgang og Udsigterne vare gode for Fremtiden. Eldsterne bleve beskikkede til deres fremtidige Arbejdsfredse, og de bleve derefter instruerede i deres Pligter henhørende til deres Missionsvirksomhed og Bandel. Eldsterne bleve beskikkede til deres forskellige Birketredse som følger: i Stockholms Gren, P. J. Sandberg og A. M. Anderson; i Upsalas Gren, C. C. Garff, Mathias Erickson og A. C. Petersen; i Eskilstuna Gren, O. W. Åkerlind og A. Anderson; i Örebro Gren, John Blomquist, C. R. Erickson og W. Farley; i Westeraas Gren, C. J. Söderlund, Emil Erickson og Michael Ipsen; i Solfvarbo Gren, N. Monsen og J. E. Bowman; i Sundsvall Gren, A. G. Erickson og C. D. Ahlström; i Gottland Gren, Axel Holmgren og A. Bergen; i Lulea Gren, Axel Modeen. (Den førstnævnte i hver Gren er den præsiderende Eldste.) Rapporterne viste, at der var bleven 14,086 Skrifter og 172 Bøger satte i Omløb; 10,982 Huse besøgte; 1477 evangeliste Samtaler holdt; 199 Forsamlinger; i fremmedes Huse 185; under aaben Himmel 8; 96 Søndagsskolemøder; Ungdomsmøder 12; theologisk Undervisning 10; Præstedømmemøder 18, kvindelige Hjælpeforeningsmøder 26; døbte 41; Børn velsignede 14; emigrerede 43; døde 5; udelukkede 7. Mødet afflutedes med en Sang og Taksigelse.

Mandag Aften holdtes der en Søndagsskolekonference, hvori det viste sig, at Søndagsskolen er en meget gavnlig Organisation, der foruden det gode Børnene faa deraf, nemlig en sund Lærdom og Forklaring over den hellige Skrift, vinder mange gode Venner til Sandhedens Sag. Den Færdighed Børnene besad i at oplæse og deklamere, saavel som deres manerlige Opførsel under Oplæsningerne talte højt til Ære for deres Lærere og Lærerinder. Der er nu mindst 8 Søndagsskoler i Stockholms Konference, hvori udføres et godt Arbejde.

C. J. Norrman, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortjat fra Side 288.)

Lord Kingsborough henviser i sit omfattende Værk til et Manuskript af Las Casas, den spanske Biskop af Chiapa, hvilket Skrift er opbevaret i Sanct Dominic Kloster. Heri siger Biskoppen, at der fandtes en meget nøjagtig Kundskab om Guddommen hos de Indfødte i Yucatan. En af Biskoppens Medarbejdere skrev, at han havde talt med en Øverste,

som fortalte ham, at de troede paa Gud, som bor i Himlen, ja Faderen, Sønnen og den Helligaand. Faderen kaldte de Neona, Sønnen Bahab, som var født af en Jomfru ved Navn Chibirias, og den Helligaand var kaldet Euach. Sønnen Bahab, sagde de, blev dræbt af Cupuro, som hudstrøg ham og satte en Toriekrone paa hans Hoved, og hængte ham med Armene udstrakte paa en Træbjælke; og at han paa den tredje Dag blev levende igen og opfør til Himmelen, hvor han er hos Faderen; at kort derefter kom Euach som en Handlende, og medbragte kostbare Ting, og uddelte guddommelige Gaver og Velsignelser i Overflodighed til alle, som ønskede dem.

Rosales bevidner, at der hersker en Tradition blandt Chili-Indianerne om, at deres Forfædre blev besøgt af en mærkværdig Person, udmærket for sin Dyd og Kraft, og som gjorde mange Mirakler iblandt dem og lærte dem om Skaberen, som boede i Himlen med sin herliggjorte Hærskare. Prescott hentyder til Korsets Symbol, som af de Katoliker, der var i Følge med Cortez, fandtes at være ganske almindeligt blandt de Indfødte i Mexiko og Mellemamerika. I Forbindelse med dette Tegn paa Tro paa Kristus, brugtes en Skif, der var meget lig den hellige Nadver, hvilken deres Voldsmand blev forbauset over. Aztec-Præsterne tillavede nemlig et Brød af Mel blandet med Blod, hvilket de indviede og uddelte blandt Folket, der, medens de spiste det, viste Tegn paa Dyndighed og Bedrøvelse, og holdt det for at være Guddommens Kød.

De Indfødte i Mexiko anerkender en Guddom i Quetzalcoatl, om hvis Liv og Død Beretningen i Følge deres Tradition har meget tilfælles med vor Historie om Kristus, saa at vi, som Præsident John Taylor sagde, nødsages til at drage den Slutning, at Quetzalcoatl og Kristus er det samme Væsen. Lord Kingsborough omtaler et Maleri af Quetzalcoatl „i en Stilling som een, der er korsfæstet, med Naglemærkerne i hans Hænder og Fødder, men dog ikke hængende paa Korset.“ Den samme Autoritet siger ydermere: „Den 73de Plade af det borgiste Manuskript er den mærkeligste af dem alle, thi Quetzalcoatl er ikke alene afbildet korsfæstet paa et Kors efter græsk Form, men hans Begravelse og Nedfart til Helvede er ligeledes afbildet paa en meget forunderlig Maade.“ Og atter: „De mexikanske Indfødte tro at Quetzalcoatl paatog sig den menneskelige Natur, med alle dens menneskelige Svagheder, og var ikke fri for Sorg, Lidelse og Død, hvilken han dog led af sin frie Villie for at forjone Menneskenes Synden.“

Kilden, hvorfra de fik denne Kundskab om Kristus og Guddommen — der paa Grund af dens Usattelighed foruroligede deres katolske Sejherrer og bevægede dem til at danne sig overmaade og ugrundede Teorier desangaaende — er ingen Hemmelighed for den, der har gjort sig bekendt med Mormons Boges Indhold. Af denne hellige Optegnelse lære vi, at de amerikanske Forfædre for mange Aarhundreder før Frelserens

Tid levede i Herrens direkte Aabenbarelses Lys, hvilket gennem hans dertil beskaffede Profeter viste dem Guds Hensigter med Hensyn til Menneskenes Forløsning; og ligeledes at den opstandne Messias selv besøgte dem og oprettede sin Kirke iblandt dem med alle dens nødvendige Ordinanser. Folket er siden hensunken i en Tilstand af aandelig Fordærvelse; mange af deres Traditioner ere meget forvandrede og næsten ukendelige paa Grund af deres Sammenblanding med Overtro og menneskelige Opspind; dog er Oprindelsen til deres Kundskab om en Guddom tydelig autentisk.

4) Om en fælles Oprindelse til de forskellige indfødte Folkeslag i Amerika. — At de mange Stammer og Nationer af Indianere og andre indfødte Folkeslag i Amerika ere af en og samme Herkomst er ganske almindeligt anerkendt. Denne Slutning er grundet paa det nære Slægtskab, der findes i deres Sprog, Traditioner og Skikke. Hr. Louis H. Morgan finder Beviser paa, at de amerikanske Oldtidsbeboere vare af fælles Oprindelse, i disses systematiske Blodslægtskab og Lighed. Han siger: Indianerstammerne fra Atlanterhavet til Klippebjergene, og fra Ishavet til den mexikanske Havbugt have med Undtagelse af Eskimoerne det samme System. Det er udsærligt og indviklet som et Hele saa vel som i Enkelthederne; og, medens der findes Afvigelser fra Enigheden i de forskellige Stammers Systemer, ere Grundtrækkene i det væsentligste de samme. Denne Kendskab i et saa mærkeligt Systems væsentligste Karaktertræk tyder til, at det maa have været nedarvet hos hver Stamme fra en fælles oprindelig Herkomst. Det staar som det stærkeste Bevis, vi hidtil har erholdt, paa at Indianerstammerne indenfor de ovenangivne Grænser have en fælles Oprindelse. (Fortj.)

Voluntørernes Hjemkomst fra Krigen.

Efter et Mars Felttjeneste paa de Philippinske Øer i de Forenede Staters Armee ere Utahs Voluntører — der lod sig indskrive, da Krigen blev erklæret mod Spanien — nu hjemkomne med Ære. De have tilfulde opfyldt hvad de paatog sig, og fortjene enhver Anerkendelse som brave, tro Soldater. De komme hjem med fuld Andel i Krigens Laurbær.

Som en Trop Soldater have de i Krigens mange Træfninger udmærket sig ved deres Mod og Tapperhed, ofte under de mest prøvende Omstændigheder, og ville altid staa højt til Statens Ros og Ære. Foruden at de have været blandt de mest aktive af Armeens Tropper, have de hver for sig været ansete som eksemplariske Mænd i deres Opførsel, og have endog fremkaldt gamle Krigeres Lovtaler og Ros for Heltemod,

Paapasjenhed, Evne, Anstændighed og Moralitet. Saaledes have de ikke alene erhvervet Ære for sig selv, men har stillet Utah højt i Rang blandt vor herlige Republiks mange Stater. Enhver af Utahs Borgere har derfor dyb Interesse for deres Erhverv, og drager Nytte af deres Heltmod og Kygte.

Hvad der gerne kaldes for Lykke, men hellere burde agtes som Guds Belsignelser og Baretægt, har været Utahs Sønner tildelt paa deres Vandringer, i Kampen, og paa Hjemreisen. Uhindret af strengt Vejr eller fjendtlige Overfald sejlede deres Skibe over Verdenshavene i Fred. Uagtet de stadig vare foran i Striden, er dog deres Antal døde og faarede forholdsviis lidet. Af de 354, der var indskrevne for mere end et Aar siden, ere kun 13 døde; saaledes har Gud mærkeligt bevaret dem baade fra fjendtlige Kugler og fra et tropisk Klimats farefulde Sygdomme.

Af denne Grund, saavel som ogsaa fordi Folket tilfulde forstaaar at sætte Pris paa deres patriotiske Opoffelser, ere de Æresbevisninger, der blive disse Helte udvist, lige saa inderlige og velmente, som Glæden ved at gense dem i Hjemmet er almindelig. Og medens ingen Klasse af det borgerlige Samfund har noget særdeles Krav paa Forrettigheder ved Festsighederne, har ingen Afdeling af Folket varmere Velkomsthølelser for dem, end de tredive Tusind unge Mænd, der udgøre de Unge Mænds Uddannelsesforeninger af Sidste-Dages Hellige. Dette er ganske naturligt, da disse Foreninger have mange Repræsentanter blandt de hjemkomne Krigere. Blandt deres Officerer er Major Richard W. Young et Medlem af General-Bureauet, medens Løjtnant G. A. Seaman har længe været en aktiv Arbejder, og var Præsident over den Uddannelses-Forening, der blev organiseret paa Philippin-Øerne.

Den Dag, der af Guvernør H. M. Wells blev udstedt som en Festsdag, og hvortil Folket med Begejstring samtykkede, til Ære for de hjemkomne Helte, var en som længe vil erindres af alle. Om nogle faa Dage ville disse Mænd have adspredt sig blandt Folket og deltage i dets almindelige Syssler, men hvad de tilsammen have opnaaet, vil blive Utahs evige Arv. Medens Glædesraabet endnu lyder, lader Folket beslutte, at denne Arv skal, i det mindste tilbels, tilhøre hver af dem og omfinne dem paa deres Vandring i Livet som en herlig Sejerskrans — et Tegn paa Folkets Paaskønnelse. (Oversat fra »Impr. Era«).

Ankomst. Den 28de September ankom Ældste Joseph Cannon fra Salt Lake City, Utah, til København i god Velbefindende. Han er en af Præsident George D. Cannons Sønner og forstaaar ikke det danske Sprog. Vi byde ham hjærtelig velkommen til Danmark og ønske ham en behagelig Mission i et fremmed Land.

Astronomiske Opdagelser.

Profesor Pickering af Harvard Observatorium er rejst til Kingston, paa Jamaica, for at vælge et passende Sted til at opstille den største Teleskop, der nogeninde er bygget. Dette Instrument er nu under Konstruktion i den særdeles Hensigt, at iagttage den lille Planet Gros, af hvilken Professorens har erholdt Fotografier paa 20 forskellige Plader.

Gros er en meget interessant lille Verden. Den blev opdaget for et Aars Tid siden af en Astronom i Berlin ved Navn Witt. Den siges at være kun 5 danske Mil i Gennemsnit. Den siges ogsaa at have en meget eksentrisk Bane, og sommetider kommer Jordens Bane paa $3\frac{1}{2}$ Millioner Mil nær, og derpaa vandrer bort ud af Sigte i Himmels rummets Uendelighed.

Der er mange smaa Planeter, der bevæge sig mellem Mars' og Jupiters Baner. Man har kunnet tælle cirka 450 af disse. Nogle af dem have en Størrelse paa nogle Mil i Gennemsnit, medens andre ere meget smaa. Ere de Brudstykker af eksploderede Verdenes, der engang have været beboet? Eller ere de det overblevne ved andre Verdenes Skabelse. Disse ere interessante Spørgsmaal, men udenfor vor Tids Videnskabs Evne til at besvare.

Astronomiens mærkelige Fremskridt ere beundringsværdige. Hvilken Forskel der er mellem den Tid, da Studenten kun formaaede at tælle et Tusind Stjerner paa Himlen og vor Tids Astronomis Grænsten af Himmelsrummet! Og hvad kan man ikke vente vil blive tillagt den menneskelige Kundskab ved Hjælp af hans nyere og forbedrede Opfindelser med Hensyn til Teleskopens Bygning og Anvendelse.

(Fra »Deseret News«).

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Mormonismen i Utah.....	289	De Sidste-Dages Helliges Tro ...	300
Tale af Præsident Lorenzo Snow	294	Voluntørernes Hjemkomst fra Krigen	302
Køb. Bem.:		Ankomst.....	303
Den Helligaands Virkninger...	296	Astronomiske Opdagelser.....	304
Konferencen i Stockholm.....	298		

København, 1899.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterion**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).